

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלָאִים

פרשת ואתחנן

"ואתחנן אל ה' בעת ההוא" (ג, כג)

זה אחד מעשרה לשונות שנקראת תפלה כדאיתא בספרי (רש"י)

הרה"ק מסטריקוב זצ"ל היה רגיל לספר מעשה נפלא, ששמע מהרה"ח המפורסם רבי נחום יואל הלפרן ז"ל. מעשה בסוחר, חסיד קרלין, שנסע לרגל מסחרו לוינה, והוצרך לשבות שם.

החליט שיתפלל בשבת בבית מדרשו של הרבי מטשורטקוב.

ביום רביעי נכנס אל הקודש פנימה לקבל ברכת שלום, וביקש, הואיל ומנהג קרלין להתפלל בקול ובצעקה, שהרבי לא יקפיד אם כך ינהג.

שמע הרבי והגיב בקפידה: איזו דרך זו לצעוק בתפילה? והרי עומד אתה לפני המלך, ויש להתפלל בשקט ובמורא, כך מנהגנו, ואין לשנות!

חשב החסיד בליבו: לא אוכל לבוא שם להתפלל, אבל כשהגיעה שבת, ולא היה לו מקום אחר, הלך להתפלל שם, והשתדל בכל כוחו לכלוא התלהבותו ולרסן רגשותיו. בהגיעו ל"נשמת כל חי" נפרצו הסכרים, שכח עולם ומלואו וצעק בכל כוחו.

לאחר התפילה חלשה דעתו, שהפר את ציוויו של הרבי, וחשש מהקפדתו, נכנס שוב אל הקודש פנימה, וביקש מחילה.

השתומם הרבי: על מה ולמה? אדרבה! הצעקה - אחת מלשונות התפילה היא! וטובה התפילה בצעקה מתפילה קרה וקפואה...

לא ידע החסיד את נפשו מרוב תדהמה: והלא הרבי אמר...

חיך הרבי, וענה: הלא תבין, כשבא יהודי ביום רביעי ומודיע מראש שבכוונתו לצעוק בשבת, חובתי להודיעו שאין זה מעיקר התפילה וצביונה, אבל כשעומד הוא בתפילה, ולבו עובר על גדותיו ונגדש בצעקה, אין נאה ומשובח הימנו!!!

סיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל ששמע מהגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל מעשה על זקנו רבי דוד זצ"ל שהיה מנהל אחוזה בחצר אחד הפריצים.

פעם התפאר הפריץ באזני חבריו השיכורים, שמנהל האחוזה שלו צדיק גדול, וכשהוא עומד בתפלה לפני קונו אינו שומע דבר.

אם יירו ברובה ליד אזנו (והרובים באותה עת השמיעו רעש רב) לא יחוש בכך כלל.

לא האמינו חבריו לדברי הפריץ והתערבו עמו שלא יתכן דבר הזה.

נטלו רוביהם לבחון, האם אמת נכון הדבר. יצאו לשדה, שם עמד רבי דוד בתפלה, כל הפריצים טענו את רוביהם, גם הפריץ המארח, כולם.

כשהשתחוה רבי דוד ב"מודים" ירו מעל לראשו, ולא שמע את רעמי המון היריות. נשאר כך, שחוח, עד שהזדקף לאיטו.

כשפסע רבי דוד שלוש פסיעות בסיום תפלתו, הופתע לראות את ההתגודדות מאחוריו.

הפריץ המאושר שזכה בהתערבות סיפר לו על המאורע ואמר: "אילו היית נבעת מקול היריות, הייתי אני יורה בך!"

(והגדת)

"אשר לו אלוקים קרובים אליו" (ד, ז)

מסופר על יהודי שעברו עליו הרבה ייסורים והחליט ללכת לחיד"א הקדוש לשאול אותו מדוע הוא סובל כל כך, הרי הוא לומד תורה ומקיים מצוות, ומדוע מגיעים לו הרבה ייסורים.

כשהגיע לחיד"א ראה שהצדיק מוסר שיעור, ולא רצה להפריע לו באמצע, אמר אני אחכה עד שיגמור את השיעור ואחר כך אשאל אותו.

לפתע נדרם האיש ויחלום שהוא נפטר, ערכו לו לווייה, ושלחו אותו בעולם העליון לבית דין כדי שידונו אותו שם על מעשיו בעולם הזה, והנה הוא הולך והולך לכיוון בית הדין, ולפתע הוא ראה סוס ועגלה עם כל מיני מלאכי חבלה שחורים, וישאל אותו העגלון שגם הוא ממלאכי החבלה, לאן אתה הולך? השיב לו לבית דין.

פעם נקלע לוילנא, ועלה לבית המדרש של הגר"א, ומצא את הלומדים מתנצחים בהלכה חמורה ותמה על המחזה. על מה רבים כאן, שאל, ופנה לפשוט להם ספיקם, שהרי "רבי" הוא.

סחו לו בקצרה: מה יהיה הדין במקרה פלוני, לשיטת הרמב"ם בסוגיא פלונית.

על הרמב"ם שמע, על הסוגיא לא...

אמר ה"חפץ חיים", כאן מכבדים אותנו וקוראים לנו "רבי", כשנעלה למרום הרי לא נדע על מה מדברים שם, במתיבתא דרקייעא!...

וזהו: "בשמים ממעל". בעניינים הרוחניים שא עיניך לאלו שמעליך, ותשתדל להעפיל למדרגתם.

אבל, "ועל הארץ", בעניינים הארציים, "מתחת", תראה שיש פחותים ממך, ותשמח בחלקך.

לא בכדי "השמח בחלקו" הוא אחד מקנייני התורה (אבות פ"ו מ"ו)

(והגדת)

"אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים"

מבית עבדים" (ה, ו)

מפורסמת קושייתו של רבי יהודה הלוי: בדיבור הראשון המצווה על האמונה בבורא יתברך, מן הראוי היה להזכיר שהוא ברא את העולם ועשה שמיים וארץ, שזהו יסוד האמונה, ומדוע הזכירה התורה רק שהוציא אותנו ממצרים, הרי זה לכאורה מעשה חד פעמי ואינו יסודי כמו בריאת העולם?

ומתוך רבי יהודה הלוי, בספר הכוזרי, שאכן האמונה בבריאת העולם היא שורשית ויסודית יותר, אך ההכרה ביציאת מצרים תגרום יותר לחיזוק האמונה ולקביעתה בלב האדם, כיון שהם ראו זאת בעיניהם.

מסופר על גוי שהיה גר בשכנות עם רבי יהודה הלוי, שאף הוא - להבדיל אלף הבדלות - היה משורר. אך גוי זה לא האמין שיש בורא לעולם, ולשיטתו העולם נברא מאליו.

ויכוחים רבים ניהל רבי יהודה הלוי עם שכנו הגוי, אך כל ראיותיו של רבי יהודה הלוי לא גרמו לגוי הכופר לשנות את דעתו, הוא נשאר איתן בדעתו שהעולם נברא מאליו. יום אחד חיבר המשורר הגוי שיר, וכשהגיע לסוף החיבור לא ידע כיצד לסיימו.

יצא המשורר אל גינת ביתו, ובעזרת האוויר הצח והאווירה הקסומה, קיווה למצוא שורה נאה לסיום השיר.

באותה שעה בדיוק, עבר רבי יהודה הלוי ליד ביתו של הגוי, וראה מבעד לחלון את דף השיר מונח על שולחנו של המשורר, ואף הבחין בשורת הסיום החסרה.

נכנס רבי יהודה הלוי אל בית המשורר, והוסיף שורת סיום נאה ומתאימה לשיר.

שוב שאל אותו האם תוכל לקחת אותי לשם? השיב לו העגלון, אנחנו כולנו מלאכים שנבראנו מהעבירות שלך, וכולנו באים להעיד נגדך, ואתה רוצה לבוא איתנו? ויתפלא האיש ויאמר בליבו, מה, כל אלו עבירות שעשיתי בחיי?

והנה רואה עוד סוס ועגלה עם מלאכי חבלה, ועכשיו כבר לא שאל כי הבין שאלו מלאכים שהוא ברא בעוונותיו, וכל כמה דקות עברה עוד עגלה של מלאכי חבלה, ובכל פעם הוא משתומם יותר ויותר.

אחרי שעברו כל העגלות, ראה לפתע סוס ועגלה עם מלאכי השרת ויגש אליהם וישאל לאן אתם הולכים, השיבו לו ל"בית הדין", האם אפשר להצטרף אליכם חזר ושאל? בוודאי השיבו לו אנו מלאכים שנבראנו מהמצוות שלך, ויסע איתם ויגיע לבית הדין.

הניחו את כל העבירות בכף מאזניים אחת, ואת כל המצוות בכף מאזניים שנייה, והכף של העבירות ירדה למטה ופסקו את דינו ללכת לגיהנום.

פתאום הגיע איזה מלאך ויאמר אני נבראתי מייסוריו של יום פלוני, שהיה לו כאב ראש, ושימו אותו על המשקל, ושוב הגיע מלאך נוסף, ואמר: אני נבראתי מהייסורין של יום פלוני שהיה בבית חולים, וגם כן שמו אותו בכף מאזניים של המצוות, מלאך נוסף מגיע, ועוד מלאך, וכל אחד טוען שנברא מייסורין של אותו האיש, אחד מייסורי בניו, אחד מייסורי אשתו, אחד מייסורי פרנסתו, ולאט לאט התחילה הכף של העבירות לעלות קצת, והכף של המצוות לרדת, עד שנשאר הפרש מועט עד שיכריעו המצוות את העבירות, למרות שהמלאכים של הייסורין היו נראים רזים אך כל מלאך מוריד אלף מלאכי חבלה.

פתאום הפסיקו לבוא המלאכים, וירא שעכשיו אפילו לאחר כל הייסורים יקחו אותו לגיהנום ויצעק אני רוצה עוד ייסורין אני רוצה עוד ייסורין, ולפתע התעורר משנתו וירא את עצמו ליד החיד"א הקדוש ותלמידיו, ואז הבין מדוע חלם את החלום הזה, ולא שאל את החיד"א על סיבת בואו...

(זיכוי הרבים)

"בשמים ממעל ועל הארץ מתחת" (ד, לט)

ידוע פירושו של הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע (קדושת לוי - פרשת אמור) בשמים - בעניינים הרוחניים - ממעל, שא עיניך וראה שיש גבוהים ממך והשתדל להעפיל לדרגתם, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה" (בבא בתרא כא, א).

מין החפץ חיים זצ"ל היה מספר על אותו "ידען" בכפר, שהיה לו סידור עם הלכות "דרך החיים" וידע לפסוק מתי אין אומרים "אב הרחמים" וכו'.

גם לוח שנה היה לו, וידע לומר מתי ראש חודש ומתי חל המולד, והיו מכבדים אותו במנין שבכפר, וקוראים אותו "רבי".

אביו כ"ק האדמו"ר רבי יששכר דב זצ"ל ששהה בעיר אחרת, שמע על הסיגופים של בנו, ושלח אליו שליח שיודיע לו שהוא גוזר עליו בגזרת כיבוד אב, שמיד לאחר שיקבל את ההודעה, יכין לעצמו סעודה דשנה ויאכל את כולה.

הגיע השליח לרבי אהרן ומסר את שליחותו. שמע רבי אהרן "כיבוד אב" ומיד רץ להכין לעצמו סעודת מלכים.

כשסיים להכין את הסעודה פנה לשליח ואמר: יש לי מצות כיבוד אב, זו מצוה נוראה, אבל אתה יודע שיש דין של "שלוחו של אדם כמותו" - השליח הוא כעין המשלח - אם כן, מבקש אני טובה ממך, אתה תהיה השליח שלי. לי קשה לאכול, תתיישב ותאכל בשליחותי את כל המאכלים, אני רוצה לזכות במצות כיבוד אב.

"כבוד את אביך ואת אמך" (ה, טז)

שקועים היו ה"יהודי הקדוש" מפשיסחא ותלמידיו בלימוד, והנה הגיע עניין קשה מאוד.

התעמק הצדיק בלימודו, וכלל לא חש בנעשה סביבו. כל אותה עת ישבו סביבו התלמידים והמתינו עד אשר ימשיך רבם בשיעורו, ואולם, עיונו של הצדיק באותה סוגיה חמורה ארך זמן רב.

לפתע חש אחד התלמידים הממתינים ברעב, אמר אפוא לנפשו, בוודאי יוסיף הרבי להגות בסוגיה עוד זמן רב, בינתיים אמהר לבית אמי ואטעם דבר מה על מנת להשקיט את רעבוני.

עתה, מציק לי הרעב ומונע ממני להתעמק בלימוד, ואם לא אוכל כעת כיצד אצליח להתרכז בלימוד מאוחר יותר?

במחשבה זו מיהר אל ביתו, אכל דבר מה ופנה לשוב אל בית המדרש.

עודנו על סף הבית, וקולה של אמו השיגו: אנא, בני, התוכל לעלות אל עליית הגג להוריד חבילת שחת? הן יודע אתה, בני, שאינני מסוגלת לטפס לגג, וכה זקוקה אני לשחת!

אבל, אמא - השיב הבן - עלי לחזור מיד אל בית המדרש. הן הרבי יסיים עד מהרה את עיונו בסוגיה ויתחיל להסביר את הדברים באוזני התלמידים!

מוטב בני - הבינה האם והפטירה אנחה - שתשוב ללימודך, סלח לי על שביקשתיך לטפס אל עליית הגג, אך מה לעשות, ואני זקוקה לעתים קרובות לעזרתך, כן... - דמעה נגרה מעיניה - לא קל להיות אישה אלמנה...

כשהמילים של אמו מלוות אותו יצא הבן מהבית ופסע לעבר בית המדרש. תחילה צעד במהירות, חושש היה שמא יפסיד שמן מדברי רבו, אך הנה נעשו צעדיו מתונים קמעה, ולפתע עצר על מקומו בבהלה.

בסיום הכתיבה יצא רבי יהודה הלוי מבית הגוי ושב אל ביתו.

כאשר חזר הגוי מהטיול בגינה, מצא את השיר מושלם, והתפלא: הכיצד זה קרה? מי כתב את השורה היפה כל כך?

מופתע ומרוגש משורת הסיום הנפלאה, נכנס הגוי אל שכנו רבי יהודה הלוי, וסיפר לו על הפלא הגדול בהשלמת השורה.

מדוע הנך מתפלא מי כתב את השורה? שאל אותו רבי יהודה הלוי בקרירות, אולי השורה נכתבה מאליה?

לא יתכן! קבע הגוי בנחרצות. שורה נפלאה ומתאימה כל כך לשיר, לא יתכן שתיכתב מאליה!

ישמעו אזניך את מה שפיך מדבר - אמר לו רבי יהודה הלוי - אם שורה אחת לא יכולה להיכתב מאליה, עולם מלא מופלא ומסודר כל כך, יתכן שיברא מאליו?

וכשהשאלה מהדהדת בחדר, נאלם הגוי, והבין שטעה בתפיסתו השגויה, ובוודאי שיש בורא ומנהיג לעולם.

"כבוד את אביך ואת אמך כאשר ציוך ה' אלוקיך למען יאריכון ימיך ולמען יטב לך" (ה, טז)

הגה"צ רבי שלמה זלמן אונסדארפער זצ"ל היה מגיד מישרים בפרעשבורג, כל ימיו השתוקק מאוד לעלות לארץ ישראל, דרך שארכה בימים ההם הלך ושוב כחמשה חודשים, אך מכיוון שלא היתה הפרוטה מצויה בכיסו, נשאר הדבר רק בגדר חלום ותקווה טובה.

פעם אחת בעצם יום הפורים ניגש אליו אחד מעשרי העיר ונתן לו מתנה כרטיס נסיעה לארץ ישראל.

כמובן רש"ז שמח מאוד ומיד החל בהכנות לקראת הנסיעה הגדולה שרבות ציפה לה.

בהתקרב מועד הנסיעה, הגיע רש"ז לבית הוריו, שדרו בעיר אחרת, כדי לקבל מהם ברכת הדרך קודם צאתו.

בעודו מדבר עם אמו אמרה לו האם: טובה אחת קטנה אני מבקשת ממך, מיד בהגיעך לארץ הקודש, בתום שני חודשים ומחצה, אנא שלח נא אלי מברק המודיע לי על בואך בשלום לארץ הקודש, וכך אוכל לישון ביתר רוגע...

מיד כששמע בקשה זו מפי אמו הבין רש"ז כי זה אומר שבמשך כל ימי הנסיעה לא תישן אמו ברוגע, נענה ואמר לה: אם כן, אבטל את הנסיעה.

אמרה לו אמו: ח"ו! וודאי שעליך לנסוע אלא שתודיעני בהגיעך.

אך רש"ז שהבין לעומקן של דברים, והרגיש ללב אמו, ביטל מיד את כל הנסיעה שכל כך חלם עליה וכה השתוקק לה, ובלבד שלא לפגוע בכיבוד אב.

(באר החיים)

מעשה שסיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל (בלי להכנס לפן ההלכתי שבו) על כ"ק האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל שכידוע היה קדוש ה', ולא נהנה מהעולם הזה. פרוש ומסוגף בתכלית.

אכן, פנה הצדיק אל תלמידיו, ברור כשמש על שום מה זכה חברכם לליווי של אביי, אביי יתום היה מאביו ומאמו, ושמו הינו ראשי תיבות של המילים: 'אשר בך ירוחם יתום', האמורא אביי לא זכה בימיו לקיים את המצווה החשובה, מצוות כיבוד אב ואם, ולפיכך מאז פטירתו נוהג הוא ללוות את המקיימים את המצווה הזו, שכן עז רצונו להצטרף אל אלו הזוכים לקיים את המצווה החשובה, מצוות כיבוד אב ואם.
(מעשיהם של צדיקים)

"בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" (ו, ה)

בפרשת השבוע אנו קוראים את הפרשה הראשונה של קריאת שמע שצווינו לאומרה "ובשכבך ובקומך" בבוקר ובערב, וכך נאמר בה: "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך".

לכאורה מדוע יש צורך להדגיש לנו כי מדובר בלב ובנפש שלנו, ולא ניתן להסתפק בציווי של אהבת ה' בכל לב, נפש וממון? ודאי שהכוונה שלנו ושל סביבתנו? פירשו זאת צדיקים: בכל לבבך - עם הלב שלך, ובכל נפשך - עם הנפש שלך, ובכל מאדך - עם המצב הכלכלי שלך, דהיינו שהאדם צריך לעבוד את הקב"ה לפי מצבו האישי והנתונים והסביבה בה הוא נמצא.

הוא איננו יכול לומר שהאחר ייתן צדקה כי יש לו יותר ממנו. חובתך לקיים מצוות השי"ת "בכל מאדך" לפי היכולת שלך, והאחר כמובן עם היכולת שלו.

מסופר על אדם שנכנס לאחד מגדולי התורה והציג בפניו את קשייו וניסיונותיו אותם הוא חווה.

ציווה עליו הרבי שיתקרב לתמונה שהתנוססה בפתח הבית. שאל הרבי את האדם: מה אתה רואה?

ענה האיש: את צורת אביכם הרבי זצ"ל.

אמר לו שוב: קרב לתמונה ואמור לי, מה אתה רואה? התקרב יותר לתמונה ושוב אומר: את תמונת הרבי זצ"ל. נענה הרבי ואמר לו: הורד משקפך ותעיין היטב מה מכילה התמונה. קרב האיש כמצוות רבו אל התמונה והבחין כי התמונה עשויה מעשרות אלפי נקודות שחורות, שיצרו יחדיו את התמונה של הרבי.

נענה הרבי ואמר לו: אתה יודע איך אדם זוכה להיות רבי? מעשרים אלף נקודות שחורות ('שווארצע פינטלעך'). על ידי ההתמודדות עם אלפי נקודות שחורות, ותיקון המידות והמעשים - אדם יכול להיות גדול ורם.

דע לך - הוסיף לו הרבי, כאשר עוברים את כל הנקודות השחורות, אזי התמונה מושלמת.

לכל אחד יש את המכשלות שלו וקשיים המיוחדים לו, ותפקידו לעבוד את הקב"ה "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" - שלו הפרטיים.

לשם מה אני לומד? שאל את עצמו שאלה נוקבת, לאיזו מטרה אני כה ממהר אל בית המדרש? האם כדי ללמוד ולדעת עוד ועוד? וכי מה אשיג אם אוסיף לעצמי ידיעות והרי כל מטרתו של הלימוד היא על מנת לקיים את הדברים!

והנה עתה - הכהו ליבו - לא מילאתי את בקשתה של אמי, אמנם למדתי הלכות כיבוד הורים, וההלכות שגורות על פי, אך כאשר הגיע הרגע לקיימן מה עשיתי? עזבתי את אמי ולא מילאתי את משאלתה. האם לשם כך למדתי את ההלכות?

לא! כל מטרת הלימוד הייתה על מנת לקיים את הדברים, ולכן, עלי למהר הביתה ולעשות את שביקשה אמי!

חיש סב הנער על עקבותיו ושב לבית אמו, הוא טיפס אל עליית הגג, חיטט בין החפצים עד אשר מצא את חבילת השחת המבוקשת.

הנה אמא, השחת שביקשת - הגיש את החבילה לאמו בעיניים מושפלות מבושה, אנא, מחלי לי על שלא מילאתי את בקשתך מיד.

על פניה של האם הסתמן חיוך של קורת רוח, רוב תודות, בני. ועתה, רוץ ללימודיך, מקווה אני שלא הפסדת ולו גם מעט מדברי רבך!

כשליבו קל עליו מיהר הנער אל בית המדרש. אנא ה' - רחשו שפתי - אינני רוצה להפסיד את דברי הרבי, עשה שלא אאחר!

בידיים רוטטות פתח את דלתו של בית המדרש, בחלל החדר עמדה דממה, ה"יהודי הקדוש" שקוע היה עדיין בעיונו.

והנה, אך נפתחה הדלת, הרים הצדיק ראשו מן הספר וחיוך האיר את פניו הקדושות. הוא קם ממקומו ופנה אל התלמיד הניצב על הסף.

האם ידוע לך מי מלווה אותך כעת?

הנער היתום השפיל פניו במבוכה, חבריו התבוננו חליפות ברבם ובחברם אך זולת הנער שבפתח לא ראו מאומה.

אמור נא, שב ה"יהודי הקדוש" לשאול, איזו מצווה חשובה קיימת זה עתה, שבזכותה בא עמך מלווה כה נכבד?

והנער עדיין שותק במבוכה.

כשנכנסת הנה - המשיך ה"יהודי הקדוש" - ראיתי כי האמורא אביי מלווה אותך, ובהיכנסו, האיר את עיניי ויישב את הקושיה החמורה שהתלבטתי בה שעה ארוכה. אמור לי אפוא, על מה ולמה זכית למלווה גדול שכזה?

או אז פצה הנער את פיו ובקול לחש סח את אשר עבר עליו בשעה האחרונה.

הבנתי שטעיתי - סיים - ולכן שבתי הביתה ומילאתי את רצון אמי.

חז"ל מספרים (חגיגה טו ע"א) כי יצאה בת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר. דרשו המגידים בדרך דרש, כי הכוונה היא, שלכולם יש דרך של תשובה, מלבד האדם המטיל את האשמה על האחר. חוץ מאחר - חוץ מזה שטוען, שזה הפריע לו והוא אשם, אדם כזה לא יצליח לשוב בתשובה.

"את ה' אלוקיך תירא" (ו, יג)

שמעון העמסוני... היה דורש כל אתין שבתורה, כיוון שהגיע ל"את ה' אלוקיך תירא" פירש... עד שבא רבי עקיבא ולימד: "את ה' אלוקיך תירא" - לרבות תלמידי חכמים (פסחים כב) לחת"ם סופר היה תלמיד מובהק שנעשה חתן אצל גביר שהיה חסיד לאחד מגדולי האדמו"רים בפולין. בהשפעת חמיו נסע גם החתן להסתופף בצל האדמו"ר והפך להיות חסיד נלהב. כעבור מספר שנים ביקש להקביל את פני רבו החת"ם סופר ונסע לפרשבורג. הוא הגיע בדיוק בשעה שהחתם סופר אחז באמצע אמירת שיעורו. החת"ם האיר לו פניו, ולאחמ"כ רמז לו שמזה זמן רב לא ראה אותו...

העיז התלמיד פניו ואמר בחוצפה: אילו היה הרב שומע את התפילה בחצרו של האדמו"ר שלי, היה מבין מדוע לא באתי לכאן... (ובזה זלזל וביטל את מעלת רבו החת"ם). פניו של החת"ם הרצינו וגם התלמידים נבהלו למשמע אזנם.

נענה החת"ם ואמר בענוותנותו: בהיכל המלך יש תפקידים שונים, יש משרתים הדורי לבוש המשיגים למלך מעדנים מובחרים, ויש מסיקי תנורים שמציתים תנורים וגורפים את האפר ובגדיהם מלוכלכים, אך וודאי גם מלאכתם נחוצה.

כך גם בהיכלו של בורא עולם, יש צדיקים המשיגים כביכול, את מעלתם בתפלתם ועבודתם בקדושה, ויש שהם בבחינת "חוטב עצים" העמלים בסוגיות הש"ס והמשחירים עצמם על התורה לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, אינני יודע מי מהם גדול יותר..."

לאחר דבריו אלו המשיך החת"ם באמירת השיעור. בתום השיעור ביקש אותו תלמיד לגשת לרבו החת"ם ולפייסו, אך החת"ם הקפיד עליו וסירב לקבל את פניו. בלב כבד שב התלמיד לעירו ובדרך אירע אסון נורא, העגלה התהפכה והתלמיד נהרג.

(זכרון למשה)

לעי"נ הרה"צ
 ב"ר **בנימין בינוש** רוזנבוים זצוק"ל
 ב"ו בניסן תשע"ז

לעי"נ האשה החשובה
 יום **יוכבד** ב"ר **צבי** ליבוביץ ע"ה
 כ"א מר חשון תשפ"א

לעי"נ האשה החשובה
 פייגא ע"ה ב"ר **משה אליעזר** שיחי'
 יורדליץ - ג' שבט תשפ"א

לבית מדרשו של הרבי מוארקא נכנס הלך אחד, נגש
 לאזור הכי עמוס בהיכל - והחל לזעק לעבר החסידים
 מלות השמחה וספורי גנאי על רבם.